

Indledning

Manden, vi kender fra Bibelen som Paulus havde to navne hele livet igennem.: Paulus fordi han var jøde, Saulus, fordi han var romersk statsborger. Jesus udvalgte ham til at være apostel: være Guds talerør, så det, han sagde og skrev om Gud, simpelthen er autoritativt sandt. Som apostel foretog han mindst tre missionsrejser, hvor hans forkyndelse var med til at der opstod nye menigheder i et stort område. Paulus skrev mere end 13 breve til disse menigheder. Men de 13, vi har bevaret, er med i Bibelen – bl.a. to til Timotheus og et til Titus. De to var nogle af Paulus' nærmeste medarbejdere, som han placerede i ledelsen af hver sin menighed: Timotheus i Efesos, Titus på Kreta.

Hvem leder menigheden?

ApG 14,21-23: Trods dødsfarer må de tilbage for at indsætte en ledelse i hver af de nye menigheder. Ordet «ældste» kom fra den gruppe («ældsterådet»), der ledte en jødisk synagogemenighed på den tid. Ordet for ældste ("presbyteros" på græsk) blev til vores "præst". «Forstander» er en anden af NTs betegnelser for en leder.

NT tegner ikke et klart billede af én bestemt måde at udforme det nye ældsteråd og dets leder-titler på. ApG 20,28: «Tilsynsmand» («episkopos» på græsk) er vist en af de lederfunktioner, der har med hyrde-tjenesten at gøre.

1 Tim 1-7 og Tit 1,5-9: Nådegave-udrustning og Åndens frugter er begge nødvendige for at stå i en tjeneste. Ef 4,11-13: Formålet med alle typer ledere var at udruste menigheden, til at være Kristi legeme (1 Kor 12). Ef 4 nævner 5 typer ledere: Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere.

Vi må huske, at Jesus er enhver menigheds øverste hyrde og leder. Og han indsætter mennesker (med forskellige titler) til at være med i denne ledelse: Joh 21,16.

Ef 4,11-16: Det er en vigtig del af lederens opgave at støtte menighedens åndelige vækst og at beskytte den mod at blive blæst ud af kurs. Dette kræver naturligvis at lederne selv er i åndelig vækst og står stabilt på troens fødder. Måske kan vi også bruge dette billede: Lederne er i særlig grad i Satans sigtekorn, for falder hyrden, spredes flokken af får og er et let bytte for ulvene. Så lederne skal være på vagt overfor de fristelser som Satan prøver at ramme dem med.

1 Tim 3,1-13: Igen ser vi at nådegaver og Åndens frugter begge er nødvendige.

Op gennem kirkens historie er det ofte blevet præsten, der står som eneste leder af menigheden. Dels kan ingen person rumme al den udrustning, der er brug for i ledelsen af en menighed, og dels blev denne ene person ofte en flaskehals, der begrænsede, hvad der kunne ske i menigheden.

Luther prøvede at få flere på banen - fx diakoner. Han mente helt generelt, at udformningen af alle embeder og tjenester var menneskelige ordninger der skulle til for at opretholde orden i kirkens forvaltning af Guds gaver. Men selve udformningen af ordningerne kan ændres - så længe man gør det ud fra Bibelens principper.

1 Pet 2,9: ALLE kristne er «præster»: altså personer, der står direkte i forbindelse med Gud.

Menighederne i dagens Danmark kan ikke bare ledes af en type tjenere. Måske er der kun en type lønnede tjenere - men så må de frivillige være med som «med-hyrder», «fårehunde» eller hvad man vil kalde dem.

Til refleksion og samtale:

Hvordan er Jesus den gode hyrde for os? Joh 10,11

Kan vore menighedsråd i dag siges at være «ældsterådet»?

Kan ledelserne i fx lokale IM-fællesskaber siges at være ledet af «ældste» ?

Hvad tænker I om billedet med hyrder, med-hyrder og fårehunde?

Hvordan skal vi få Ef 4,11 til at passe med vores struktur i dag. Kan vi fx sige, at kirke- og kulturmedarbejdere kan være diakoner og evangelister?

Hyrde, med-hyrde, fårehunde

